

jeg altsaa, vi hellere burde have almindelig Nummerering end den meget ufuldkomne Form, som den højtærede Minister har valgt.

Det er ogsaa mærkeligt, at den højtærede Minister i denne Sag, i den kommunale Valglov, vil have en enkelt Person fremhævet. I det Forslag til Valgloven til Folketinget, som den højtærede Minister har forelagt for ganske kort siden, gaar Ministeren bort fra den Ordning, at uvedkommende kan øve nogen Indflydelse paa Valget. Der skal man have Valg i den enkelte Kreds, og man kan ikke have, at der stemmes udenfor, hvad Partiet har foreslaaet i Kredsen, man skal ikke kunne stemme paa nogen anden Kandidat. Jeg tænker mig, at den højtærede Minister har haft daarlige Erfaringer fra den Ordning, vi nu har ved de politiske Valg, hvor det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen slog en ældre Partifælle, endogsaa en forhenværende Minister, ved Valget, og nu vil den højtærede Minister have fastlagt Valgkredsene saaledes, at sligt ikke kan foregaa mere. Men det forekommer mig rigtignok, at den Ordning, den højtærede Minister vil gennemføre her for de kommunale Valg, strider ganske mod den, han foreslaar at anvende ved de politiske Valg; det blev for øvrigt ogsaa udtalt af Venstres Ordfører ved den politiske Valglovs Behandling, at man ikke burde gaa imod den Opstilling, Partiet havde foretaget. Partiets Opstilling er jo den, der angives ved den opstillede Liste, som man stemmer paa, naar man endelig kommer ind i det hemmelige Rum, og det er ikke rimeligt, at der skal kunne flyttes om paa de enkelte Kandidater.

Indførelsen af Listeforbund, som den højtærede Minister har foreslaaet, er ogsaa et meget tvivlsomt Gode. Det forekommer mig, at det i mange Maader vil kunne forkludre Resultatet og forhindre et klart og bestemt Resultat af Valget. De, der ønsker Listeforbund, er i Regelen Folk, som ikke selv har noget bestemt Standpunkt, ikke rigtig ved, om de skal stemme paa den ene eller den anden, og som derfor maa have det saadan, at skulde de ikke have stemt rigtigt, kan deres Stemme blive brugt til noget alligevel. Det forekommer mig, at man burde være i hvert Fald lidt forsigtig med at indføre den Ordning. Jeg ser, at der i Valglovskommissionen var 3 Medlemmer, der for Københavns Vedkommende tog bestemt Afstand fra den. Der vilde vist ogsaa være god Grund til for Købstædernes Vedkommende at gøre det. Om den skulde indføres paa Landet, ved jeg ikke. Det er

muligt. Der gaar man jo undertiden til Valg paa saadanne Spørgsmaal som, om en Ledstolpe skal staa der eller der, eller om Gadekæret skal renses i Aar, eller det skal vente til et andet Aar, og det kunde jo tænkes, at det der var heldigt at have en saadan Ordning, at de Stemmer, der var afgivet for eller imod Ledstolpen, ogsaa kunde komme andre og højere Formaal indenfor Kommunen til gode. Det kan maaske overvejes i Udvalget, om man skulde have en saadan Ordning for Landkommunernes Vedkommende, men jeg tror ikke, den behøves hverken i København eller i Købstæderne; men ogsaa derom kan der naturligvis forhandles.

Det egentlige Skel mellem Regeringspartiet og os og mellem de to Lovforslag er imidlertid Valgretsbestemmelserne. Her har den højtærede Minister ikke villet gaa med til noget Fremskridt, og det ærede Medlem, der talte paa Venstres Vegne, var i Hovedsagen imod en Forandring i dette Forhold. Det drejer sig her om Opholdsbestemmelsen, Fordringen om 2 Aars Ophold, om de 7 Fjerdingaars Skattebetaling og endelig om Valgretsalderen. Vi foreslaar, at Vælgeren blot skal have fast Bopæl og ikke maa være i Restance med mere end $\frac{1}{2}$ Aars Skat. Det er, hvad Venstre tidligere har fundet ganske rimeligt med Hensyn til Opholdsbestemmelse og Skattebetaling. Nu er Venstre gaaet bort fra det og over til det Standpunkt, som Højre i tidligere Tid havde, og Venstre har ikke længere det frisisende Standpunkt. Saa maa vi jo tage det op, men det forekommer mig, der var god Grund til at tænke over, om ikke ogsaa Venstrepartiet selv var bedst tjent med at overveje det Spørgsmaal, om man ikke skulde udvide Valgretten. Naar man ser, hvor stærke Angreb der kommer paa Ministerne, hvorledes de kan staa i Dag og falde i Morgen, synes jeg, det maatte være rimeligt, at man skyndte sig at faa gennemført demokratiske Reforme, der kunde staa som et historisk Minde om, hvilket udmærket Ministerium vi har haft i de sidste 3 Aar.

Der har hele Tiden, siden det første Forslag til Valgloven af 1908 fremkom, været Strid om, hvorledes Spørgsmaalet Fattighjælp skulde forstaaes i Forhold til den Lov, der er Tale om her. Vi har foreslaaet, at ingen kan blive kommunale Vælgere, som nyder eller har nydt Fattighjælp i Løbet af det sidste Aar under saadanne Omstændigheder, at de maa siges at blive forsørget af Fattigvæsenet. Det ærede Medlem Hr. Pinholt kunde ikke